

Kálmán Mária
Sakk-Matt

Kálmán Mária

SAKK-MATT

Válogatott versek

A válogatás és a szerkesztés Bárdosi Mária munkája

2005

ISBN: 963 219 501 9 (HTML)

ISBN: 963 219 502 7 (PDF)

TARTALOM

ELŐSZÓ	
NEMZETESZME, EMBERESZME	
ÚJ EMBERI JOGOKAT	
HIÁBA	
MIT ÉRLEL	
MEGVÁLTÁS	
ANYU 82. SZÜLETÉSNAPJÁRA	
ANYUTÓL SZÜLETÉSNAPOMRA	
ANYU HALÁLÁRA	
NINCS PÉNZ?!	
ANYAGCSAPDA	
A TEMPLOM LÉPCSŐJÉN	
NEM KÖNNYŰ	
RÖVID JELENTÉS	
TÖPRENGÉS A BETONGETTÓBAN	
NEKED	
PETŐFI – remix	
CHÁJJÁM – remix	
DERÍTŐ	
HALOTT KEDVESEMNEK	
SZERELMEM	
A TABÁNBAN	
ÁLDOZAT KELL	
REMÉNYSUGÁRSZENNYEZÉS	
KÖLTŐI KÉRDÉS	
VÁROSRENDEZÉS	
A NULL-KÖZPONT	
HULLÓCSILLAG	
LÉDA	
FIGYELMESEN	
KARÁCSONY, 1978	
BALLADA A RENDELT IDŐRŐL	
FÖLFELÉ FORDÍTOTT TENYÉRREL	
PASZIANSZ	
AZ ELITÁLLAMISÁG MEGÁLLÍTÁSÁRA	
A HELY SZELLEME	
LUDAS MATYI – remix	

ELŐSZÓ

Kálmán Mária szépirodalmi munkássága több műfajú: versek, novellák, regények, drámák. Minden művében az igazság és a hatalom kérdéskörével foglalkozik. *Magyar Johanna* c. drámáját (amelynek főhőse Zrínyi Ilona, II. Rákóczi Ferenc édesanyja) elsőként a sárospataki diákok állították színpadra 1965-ben. *Díszpolgárok* c. drámája 1985-ben országos pályázat harmadik díjasa.

Az író 1963-ban szerzett magyar-történelem szakos tanári diplomát az ELTE-n. Ugyanitt tanársegéd, adjunktus majd docens. 1968-tól bölcsészdoktor okori történelemből. Szakmai pályájának legaktívabb húsz évében (1969-1988) rendszeresen publikált tudományos és kulturális fórumok hasábjain (*Akadémiai Kiadó, Nyelvtudományi Értekezések, Elmélet és Politika, Élet és Irodalom, Könyvtáros, Könyvtári Figyelő, Kultúra és Közösség, Magyar Nyelvőr, Tanárképzés és Tudomány, Tankönyvkiadó, Világosság*). 1986-ban Kiváló Tanár kitüntetést kapott.

Sarkadi Imre – szeretettel – tanított kedvence. Az *Alföld* országos pályázatára benyújtott, Sarkadi drámafelfogását elemző *Hannibál-torzó* c. tanulmánya 1986-ban harmadik díjat nyert. Sarkadi „Szégyen”-e nemcsak novellaként, hanem mint a történelem erkölcsi mozgatórugója is foglalkoztatja. – Heller Ágnes „A szégyen hatalma” c. művét a XX. század filozófiai alapjának tarja. – Ezek továbbgondolását az „*Újra szégyen*” c. remix-novellájában juttatja kifejezésre, mellyel a Sarkadi alapmű rendhagyó változatát teremti meg.

A remix értelme: esztétikai értéket hordozó műalkotás újraalkotása, illetve átértékelése vagy átértelmezése.

A szakszót először a zenében alkalmazták, innen került az irodalomba, szinte egy időben az ezredfordulóval.

A remixalkotó legelőször azt a művet választja ki, amely alapján az új, rendhagyó változatot tervezi.

Ebben segítséget nyújthatnak a kiadói pályázatok, melyek közölhetik azt a klasszikus művet, amelynek remixelését várják (kötött remix).

Az Alterra Kiadó elsőként integrálta az irodalomba új műfajként a remixet. Országos irodalmi pályázatokot hirdetnek a repoetizmus jegyében. Ez egyedülálló kísérlet a XXI. Század új poétikai irányzatának megteremtésére.

Réginek tartott gondolatok főnixként születtek újra a remix írók tollain. A szellem kibújt a palackból.

Remixverssorozatok születtek az *Alterra-Antológiákban*:

Csonka mennyország (2001)

Múzsák tükre (2002)

Ámortól pszichénkig (2003)

Betűk glóriája (2004)

Igaz sorok – igaz sorsok (2004)

Az élet diktálta (2005)

Ez utóbbi antológia az idei, 76. Ünnepi Könyvhét sokak érdeklődésére számot tartó kiadványa volt. Kálmán Mária pályamunkáival a fenti kötetek mindegyikében szerepel, elsősorban remix verseivel, melyekért 2004-ben *Alterra-Díj*-at kapott.

A szerző a Kiadó pályázatán a *Bordáink temploma* c. kötetben (1997) *A nagy görbe* c. szatirikus remixálásával nyert. – A zsűrizésben *Bede Anna, Bella István, Gion Nándor és Siklósi Horváth Klára* vett részt. –

Az ugyancsak 1997-ben közzétett *Megérint, rádtalál* c. Alterra-Antológiában publikált *Kálmán Mária-versek* részét képezik jelen, elektronikus kiadású *SAKK-MATT* c. válogatott versek kötetnek.

Az Alterra-Kiadó gondozásában jelent meg *Kálmán Mária: A félisten* c. történelmi elbeszélés-kötete melyhez Szerdahelyi István esztéta írt fűlszöveget, G. Komoróczy Emőke irodalomtörténész recenziót, *Kőrössy Ágnes* újságíró interjút, „*Mert övék a hatalom*” címmel.

„*A félisten*” c. elbeszélés-kötet *elektronikus kiadása* megtalálható az Interneten a Magyar Elektronikus Könyvtárban (MEK), mint ahogy a szerző drámái közül a

Magyar Johanna (1964-65),
Josephus (1972),
Hypatia (1974),
Le vagyok győzve (1995),
regényeiből a *Tiszavirágok* (1965) – *kisregény* –,
ezen kívül ugyanitt novelláskötete *A Kozmosz vendégei* (1977) is olvasható.

A szerző szépirodalmi művei még:

Sziklák és kavicsok– montázsregény – (1973);
216 – ezoterikus regény – (1989);
Halló, halló Univerzum! - kétkötetes ezoterikus regény – (1991-95).

Kálmán Mária a magyar ezoterikus irodalom legnagyobbjának, *Hamvas Bélának* ars poeticáját vallja: Az író feladata, hogy megdöbbenjen.

Bárdosi Mária
szerkesztő

NEMZETESZME, EMBERESZME

Arany-Reviczky - remix

Ne vívjatok! Fogjatok kezét!
Köszöntsétek egymást a béke jelével!
Le kell győzni a gyűlöletet
Forró szívvel, hideg elmével.
Gyűlölettel, szeretettel
Mindig visszaél az ember!
Mindkettőhöz van joga –
ám szeretetből lesz haza.

A méltatlan vitát az váltja ki:
A nemzetközi jobb vagy a nemzeti?!
„Légy, ha bírsz, te – világköltő! –
Rázd fel a rest nyugatot:
Nekem áldott az a bölcső,
Mely magyarrá ringatott.
Lettem csak népemből egy:
Övé rajtam minden jegy.”

„Szép az ének, szent az ének,
Drága kincs, ha nemzeti.
De a legszebb dal örökké
Általános, emberi.
Nép után nép küzd a létért,
Eltűnnek a nemzetek,
Róma megszűnt, csak Horácban
Élnek még az emberek.”

Bár hazánkból, ősi földből
Csupán egy szívnyi maradt,
Elég volt a gyűlöletből,
Ez a szív most már szabad!
Valamennyi kultúrhérosz
Valamennyi nemzeté
Valamennyi művész lelke
Valamennyi emberé.

Nemzeteszme, embereszme
Egymást soha nem eresztve –
Segítenek váll a vállnak,
Küzdenek, de meg nem állnak.
Segíts, anya! Segíts haza!
Segíts messzeszálló felhő!
Gondolat a gondolatnak,
Amíg mindkét eszménk felnő!

ÚJ EMBERI JOGOKAT

Vörösmarty - remix

A hazának van egy Háza
De fiainak
Nem hazája!
Képviselő
Mulat benne,
Mintha kabarében lenne!
Magamagát prolongálja
Az országnak rossz gazdája!
Mit gondoltok: ez a nép
Meddig tart el kabarét?
Ha nem végzi jól a dolgát:
Nem tűrjük tovább hatalmát,
Nosza, szórjuk szerteszét!

S vas eszével
Jégszívével
Fölmerül a külfaj árja.
Tudja, mindennek van ára,
Korrupció általfárja!
Megveszi a magyar földet,
Egyre többet, egyre többet!
Es a nemzet áll fagyottan,
Tompá, zsibbadt fájdalomban.
Nincsen egy szó
Összehangzó –
Újabb bugyor a pokolban.

Menekülni, menekülni!
Nem lehet minek örülni!
Új Emberi Jogokat kér,
Majd követel a magyar.
Nem lesz többé béke-szolga!
Nem lesz többé berrabszolga!
S hogy hazának
Mint anyának
Fölmerüljön boldog napja:
Kell olyan restaurátor,
Aki rámutatni bátor –
Mi a jelenünk alapja

Igazat szólsz? Azt sugallják
Elhallgatni volna jobb.
Öntörvényű sötétségben
Nem számít mi van a mélyben,
Mert a felszín győzni fog!
Törvény fölé nő az álom,
Átok ül a tudományon
A szabadság: délibáb!
Egyenlőség: nincs tovább!
Testvériség: felemáság!
Átver a három kívánság
Hetedízig legalább...
Már csak egyet őrizhet dalom:
Vagyok, tehát felháborodom!

HIÁBA

Babits – remix

Rap-változat

Hiába szaladsz, sohasem haladsz
A Cethal az felfal
És hoppon maradsz
Bánja a kánya mit gondolsz rólam
A Cethal az felfal
Nincs többé szólam
Árad a gazság, nincsen igazság
Mint Jónásnak Halban
Ím a szabadság
Pörög az ima, nincs benne hiba
Főként az Istennel
Nem lehet vita
Mindenki elér egyszer Ninivébe
Mindenki Jónás
Egyszer életében
Mindenki átkoz, mindenki költő
Mindenki halandó
Végórán hörgő
Minden hiába, hiába minden
Nyomod sem marad
Nem vagy Te Isten
Üzeni „csak neked” – POÉTA DOCTUS –
A fejed nem beteg
Csak kerékben mókus
Foglald ha tudod egyszerű imába
Hiába, hiába, hiába, hiába!

MIT ÉRLEL

József Attila – remix

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Aki gyilkol csupa heccből,
Kinek az ember majomforma
Minden misztikuma megdől;
Eszik megdobott galambot,
Macska- kutyahúst cefetül,
Kartondobozt alváshoz halmoz,
S a börtönben megkönnyebbül?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Ki harminc évet dolgozott,
Nyugdíja nem elég a borsra,
Jóruhája is foltozott;
Fél mindentől, főként holnaptól,
Képes lesz-e megoldani,
Kultúrája sehogyse klappol
Csúcs a horroros mozi?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Ki nem váltja ki gyógyszerét,
Sandán önmagát pusztítja
Elvékonyítva a belét;
S elhiszi, mert naponta mondják:
- felesleges élnie –
Szemétként szemétre dobják,
Mikor megáll a szíve?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Ki el-nem-ismert proletár,
Új ezredévben lett rabszolga:
Kimúlt alóla a gyár,
Nincs párt amely pártját fogná,
Játszhatja a „hol a pirost” –
Lustaságát teszik okká,
S ha kell, kap erről papirost?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Kit milliárdos maffia
Készítet kukázni a torzsra
És gyerekként hal meg fia;
Kinek életét elélték
Hiába élni nagy hiba,
Nem ment meg mást csak pusztá létét
A szakszervezeti vita?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Kit elnyom a sok idegen,
Nekik globalizmus-torta,
S a kutyagumi jár nekem;
Így aztán az atombomba
Egyre rokonszenvesebb;
A fél világ terrorista,
Káint vall az eszesebb?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
Ki költő, fél és így dalol,
Szavainak nem támad bokra,
S a törvény felfeslik valahol;
Aki köztetek lett beteg,
Mert születni volt bolond –
Hiába sírt az anyaméhben:
Utókorához nincs porond?!

MEGVÁLTÁS

Eötvös József - remix

A temető, mely oly sötét
Nyugalmat most nem ad!
Kripták sorába költözött
Kinek ház nem maradt.

A koporsóban didereg
Élő hajléktalan.
Filozofálgat dízsereg
Kinek nincs, kinek van.

Reflektor fénye közeleg
Készül az interjú:
Miért lakik itt, mit csinál
És miért szomorú!

Miképp lehet, hogy nincstelen,
És miért pária?
Villákat vesznek oly sokan:
Ez demokrácia.

Akarat-kérdés az egész:
Egy ugrás innen el!
Holnap sauna várja már,
Mikor reggel felkel.

És körbe állják inasok
Szolgálják, füstölik...
Szantál, tömjén és dezodor
Vígan elegyedik.

Csak annyi kell, hogy innen el...
Kérj menedékjogot!
Angol, német és francia
Mind érted zokog!

Keblére ölel Kanada
És Svájc is befogad!
Rád vár a kies Dánia,
Ad szép kastélyokat!

Ígéri a kriptalakó
Ezt mind meg is teszi.
Nem észleli, hogy a tanács
Mi által ördögi.

Nem tudja azt: a kérdező
Juttatta őt ide.
Nem tudja: hová menni fog
Ott nincsen senkije.

Élete üzlet lett csupán:
A tény irtóztató.
Csak szél sóhajt a fákon át,
Sziszegve hull a hó.

Kinek elmúlnak gondjai
Jól érzi az magát.
Az új éonban – hepiend –
Elhagyni a hazát.

ANYU 82. SZÜLETÉSNAPJÁRA

Olyan vagy mint minden ember
Boldog és boldogtalan
De nekem Anyu vagy, az egyetlen
Akitől lettem
Szép szőke mézhajú
Anyu
A szemedet kéknek mondaná az útleveél
De nekem cirmosan beszél
Benne sok aranypöttyöcske
S a lányodnak van öccse
A testvért is te adtad
A két idegent befogadtad
Testedben rejtetted
Véreddel tápláltad
A viszonzást se vártad
Igazi Anyu
Társad volt Apu
És míg élt: volt mosolyod
Reményed, vágyad
Sorra belénk tápláltad
És napról napra
Mindig vesztetted valamit
Mást ez kiürít
De neked társad volt Apu
Ő az örökös tanú,
Hogy gazdag vagy, Anyu.
Táncolni sosem láttalak
Mégis így álmodtalak
Kék Duna keringő
Dallamára keringő
Egész világot ölelő
Karcsú alak
Mindent legyőző akarat
Védd magad
Mert oly világot élünk,
Semmit sem értünk,
Mert értenünk sem szabad
Azt a sok bűnt,
Amivel elárasztanak
Szerettem volna ott lenni az esküvőn
Ahol elámultak rajtad, a nők
És megéljeneztek
Tiszteltek és szerettek
Büszkén lépdelt a ló
Csikorgott a hó
Ömlött az eső,
Kisütött a nap
Két kezet egymásba tett a pap.

Most felül vagy a nyolcvanon
A pátriárkai korszakon
Mikor előre tudsz
Előre látsz
Mindent, kérlek, megbocsáss
Vasakaratú
Büszke vagyok rád, Anyu
Teremtettél két egészen más világot
Más a fiad, más a lányod
Mégis teljesen a másod
„tisztára olyan vagy mint Anyu”
Sokszor mondja ezt a Fiú
Aki olyan mint Apu
S ott ültél közöttünk
Mikor ünnepeltünk,
Dédunokád szőke, mézhajú
Mint Te voltál Anyu
Háromévesen
Ülve a vadkanbőrökön
S neveltél édesen,
Talán az ősökön
Ki tudja?
Minden kezdődik előlről,
Isten éltesen.

ANYUTÓL SZÜLETÉSNAPOMRA

Szeretett gyermekem
Kislányom, Marianka
Kérem a jó Istenkét,
Hogy adjon erőt, egészséget
Neked, és legyél vidám.
Ne nézd az életnek
Fájdalmas részét,
Ne is vedd észre,
Így a fejecskéd sem fog fájni.
Istenke éltesen
Erőben, egészségben,
Millió csókot küld hozzá,
Aki téged nagyon szeret
És aggódik érted – Édesanyád

ANYU HALÁLÁRA

Homlokomra rajzolt
Egy végső keresztet.
Fejemre tette csontkezét.
Megváltott. Megáldott.
Nem búcsúzott el.
Álmaimban visszajár,
Figyelmeztet a veszélyre,
Mégis megteszem amit kell.
„Engedetlen voltál mindig”
Együtt nevettünk ezen.
A karomra ül,
Szétnéz, és úgy lát, ahogy én.
Holtában sem bírja el,
S belebújik a szívembe.

NINCS PÉNZ?!

Szabó Lőrinc – remix

Nincs pénz, s te azt mondod:
„egyéni pech!” Nem egyéni!
Az egész emberiség tragédiája.
Jön a mások
Támogatását kérő számla.
Nincs ott a pénz,
Ahol kéne.
Nincs annyi ház,
Amennyi ember.
Van helyi háború. Tömegsír.
Van titkos vegyi- s biofegyver.
Nincs étel. Nincs elég víz.
Terror szól az újrafelosztásról.
A cél: Alphawille.
Ott esznek, isznak, laknak,
Fegyverrel tartják távol
A rettenetes nyomort.

Szörnyű hazugság minden:
Hazudik rajtam a jó ruha,
Hazudik az estélyi cipő
S hazudik a perc
Hazudik a biztonság
Hisz utol sem érhető!
Az SOS-falu nem anya
Még pótlékká sem tehető
Csak ha adnak azok,

Kik maguk is szegények,
De irgalmasok.
Minden megváltozott.
Már nem állítható meg
A végzet.
Hogy hihessem el,
Hogy érdemes élni, mikor
Nincs pénz
És enni kell.
Nyomorköztársaság fölött
A szükséglet ostorát
Csattogtatja az igazi úr:
A Pénz,
S járat új kálváriát.
Mindenki
Háromszor esik el:
Ha szétveri a kufárokat,
Ha vizsgálztatja a templomokat,
Ha hatalomnak ellenáll.
A bűn tökéletesedik,
Személytelenedik,
S a megváltás
Pénzváltássá sikerül.
Statárium a Golgotán:
Ide feszül
Az ember ki által
A pénz nem istenül.

ANYAGCSAPDA

Szabó Lőrinc – remix

Az olvasásban megállok riadtan.
Olyan eszmét eddig sosem láttam,
Ami nem anyagban gyökerezik.
Kísértetek járnak az anyagban,
Így a lelket hasztalan tagadtam,
Mindenütt ott van valahol
Az anyagban, mely értem robotol.
Mit nekünk a győztes forradalmak!
Nem adnak enni a szörnyű télben,
De jött a szén, hegyekről jött a fa,
Ők égtek el, nem az eszmék, értem.
A materializmus önzetlen karjai
Nem unják meg házamat tartani.
Támadni minden mást lehet, csak
Azt nem: az anyag pillanatonként
Megalázza magát
Hűtlen társáért, kinek neve: lélek.
Az anyag öngyilkossága az élet.
Vajon miért a test van a lélekért?
Fejtem a lét titkait, balettcipőt,
Mert bútorom, poharam, ceruzám,
Edényem, lámpám, könyvem
Mindenemmel, ami van:
Húson kívül s húson belül
Kódoltam magam.
Védem a húszéves lelket,
Mit vézna csontjaim nem ismernek,
Emléket a harmincéves csókról,
Leveleket őrzök sok léha bőkről,
Préselt orchideát,
A virág be tudja zárni az időt,
Szemek szemérmetlen viharát.
Többet ér a bundánál a kopott kabát,
Melyben – amennyire lehetett – orvoshoz siettünk.

Megoperáltak.
Eldobtak egy darab rossz anyagot,
Nélküle kezdtem a másnapot,
A test dolgozott, bezárult a seb,
Nincs a sejteknél tökéletesebb!
Virágteát ittam, aloét,
Kezdett szép lenni negyven
Ötven év, de a lelkem
Csalódva hörgött –
Néha a lélek maga az ördög,
S az életalkonyon

Kérdésekkel látja el az embert,
S mi felelt helyett utazunk,
Meglátogatjuk a Fekete-tengert,
Melynek legnyugatibb pontján
Áll egy kalózhajó.
Kapitánya nagy vagány volt,
azt suttogta a fáma:
a szobrok is buktak utána,
s Léda vele ment Zeus helyett!
Kell tehát a szerelemhez
Egy kalózhajó meg egy vagány,
Neve a hajóbáré: OD KAPITÁNY
Ragyog az arany a tengerészruhán
S míg felhajtjuk a rózsalikőrt
Kapitánykoktélt,
Lórúgásként ér a felismerés:
Átverés az egész!
Épp most győz az anyag a fantázián!

A TEMPLOM LÉPCSŐJÉN

Zuhog az eső, de nem bánom,
egykori iskolám előtt tocsogok.
Odébb a templom, mely előtt
minden nap elmegyek a városba.
Lépcsőjén valami rongycsomó.
Megmozdul. Egy tácskó!
Kopottsárga, madárcsontú kutya,
sárosan reszket. Egyik mellső lábát
felemelve tartja, mint a koldusok.
Szemében elviselhetetlen szomorúság,
sok-sok megválaszolatlan kérdés.
Egy rezzenettel fordul felém.
Szeme tanácstalan:
„Látod, mit tettek velem?”
Lehántom ázott rongyát.
„Na, gyerünk, öregem.”
Bundámat koszolja kis teste,
súlya semmi, kontaktus semmi.
A család vidáman fogadja,
fürdetik, etetik, s ő hagyja.
Nevet keresek neki
kontaktus semmi.
Elalszik a kandalló előtt,
miközben anyám simogatja.
Halkan, hogy föl ne zavarják
elhangzik temérdek kétely...
Lehet, hogy beteg. Föltétlenül
lássa orvos. Hívjuk azonnal.

Jön s megnyugtat: nem rühös,
 nem rákos, nem beteg. Fáradt.
 Kap erősítő injekciót hármat.
 Többet eszik, kevesebbet alszik.
 Kicammog a kertbe.
 Ott néhány puszpangbokorból
 kör van, ide fekszik napozni.
 De csak akkor nyúlik el, ha
 viszem a hokedlit, sámlit, írógépet,
 a kattogás megnyugtatja. Vakkant.
 Azt hittük, néma, s most úgy
 köszöntjük hangját, mint csodát,
 amit a tavasz hozott.
 Azt hittük, fiatal, de idős volt,
 piciny fején kifehérült a szőr.
 „Öregem” maradt a neve.
 Ha sétálni mentünk, elfáradt,
 megálltunk a téren, melyen
 zöld paplanként terült el a fű:
 „Öregem, – keress nekem négylevelű
 lóherét” – mondtam, és ő
 nekiindult, orrával böködte
 a növénytakarót, majd megállt,
 rámnézett s vissza, míg odamentem,
 s ott volt a négylevelű.
 Néztem rá dermedten.
 Így járhatott Poe a hollóval.
 „Ki vagy te?” – kérdeztem,
 mily lappangó reinkarnáció?!
 Öregem szemében több a mosoly.
 A család versenyben áll
 ezért a mosolyért.
 Öregem megismeri az autót,
 a vonatot másodosztályon
 – elsőben nem szabad kutyával utazni. –
 „Ez nem kutya, ez egy E. T. –
 földönkívüli vendég” –
 mondják a gyerekek meggyőzően,
 de a kalauz kitart amellett,
 hogy a földönkívüliek is
 utazzanak másodosztályon.
 Öregem hallgatott zenét,
 különösen Beethovent szerette,
 s karácsonykor az Örömóda
 hangjainál örökre elaludt ölemben.
 Urnáját elástuk a puszpáng-körbe,
 köré négylevelű lóheréket ültettünk.
 Tíz hónapig volt nálunk,
 húsz éve sem tudjuk elfeledni
 a kutyát a templom lépcsőjén.

NEM KÖNNYŰ

Gyulai Pál - remix

Nem kértem tőled soha semmit,
Csak szerettelek, nemzetem.
Sorra égtek Sybilla-könyvek,
De számodra ez idegen.
Nehéz folyvást szeretni téged,
Még nehezebb szolgálni hűn,
Rögeszmét tartasz bölcsességnek,
S erénynek, ami honfibűn.

Avultnak véled ami ősi,
Hiszel annak ki talpnyaló;
Kísért benned a végtelenről
Számlálhatatlan vízió.
Pedig állnak a gúnyhatárok,
Nagyobbak mint a Himaláj'
És te piciny vagy ahhoz népem,
Hogy történelmet statuálj.

Légy igazság, és megtalálnak!
Légy élet, s szívükbe zárnak!
Tartsd a juszt végre önmagadhoz!
Tartsd a juszt magyar szavakhoz
Miket értesz, s nem visznek bajba...
Élve kellesz és nem halva!
Ki nem lát, nem hall, nem beszél:
kimúlik. Itt meg nem él.

Kiáltsd: eleget tanultál!
Kiáltsd, hogy meg nem vakultál:
Látod, amit látni kell,
S nem feleded soha el.
Ezért vagy. A sorsod tiszte:
A tisztáknak vagy a tisztje.
Szerettelek, szeretlek sírig:
Megmarad, aki benned bízik.

RÖVID JELENTÉS

Sziu, Testvér, Bátor Farkas!
Itt az Örült Ló beszél.
Mi újság van Pristinában?
Fú-e még a szembeszél?
Kiástuk a csatabárdot,
Tomahawkok szállnak messze,
Apacsoknak raja szállít
Tömeghalált minden este.
Ülő Bika térképet néz:
Hová csapott le a fátum?
Mikor nyílik végre ki a
New-Balkán-i rezervátum?
Egy sem látja: nagy kelepce
Vadnyugatról Vadkeletre.

TÖPRENGÉS A BETONGETTÓBAN

Összerándul minden sejtem
Ha egy korty vizet lenyeltem
Drága a víz, nincsen pénzem
Kiszáradok kéremszépen

Hiába van fürdőszoba
Csak a csótány megy be oda
Vígan mászkál száraz csövön
Nem fenyegeti vízözön

Köszöntenek fürdőhabbal
De nem fürdök, ez a nagy baj
Mosógép nincs, lavór járja
Minden csepp víz kidekázva

Kövesedik fog és vese
Mükönny kell, és ez nem mese
Százak az orvosra várván
Kövesednek mint sóbálvány

Hallom: egy termoszn yi vízzel
Ellehetünk nappal-éjjel
Most gyakorlom, és itt tartok
Mint vizet nemivó bajnok

Nem kell földrengés vagy orkán
Elég, ha nincs víz a torkán
Előjön minden betegség
Hölgyek, urak – tessék, tessék...

NEKED

Ha az élet munka volna
Úgy az ára mi magunk
Ha az élet titok volna
Úgy folyton beavattatunk
Ha az élet az ész volna
Úgy az ember nem remél
Rögtön látja szelleme csak
Tartózkodási engedély

Polanski a gonosz erők
Jövője mellett tesz hitet,
Fel, Testvér, csak bízzál bennem
Ismerem mindegyiket
Ha az élet pokol volna
Az erő égi adomány
Számunkra a földre hozta
Édesapánk és anyánk

Ha az élet siker volna
Mese volna, adoma
Mindenkinek pénze volna
Egészsége, otthona
Tudd szeretni a világot
Akkor is, ha mit sem ér
Lásd mindig az igazságot,
Mert tiszta vagy, Grál-fívér

Ha az élet truváj volna
– egy szerencsés pillanat –
Melyben többé nem lesz részünk
Szétaprózni nem szabad
Egészében adjuk vissza
Amit kaptunk valaha
Hiába kísért a bomba
Arafat meg Oszama

PETŐFI – remix

Még kezdetén tart az apokalipszis
Még csak itt-ott reng a föld
De már alkalmatlan arra
Hogy élettérnek örököld
Még túlélhető a globális hőség
Még tisztítható a folyó
De a sugárszint növelése
Többé már be nem vallható

Szemét borít mindent nincs virág
Csak ha földiában neveled
Milliókat kapnak az álnyák
Kikben mélyhűtött mag megered
Az érdekel minket mi van odaát
Igaz-e a reinkarnáció
Megmenekül-e a lélek legalább
Vagy urna az utolszor tapintható

Ha azt hiszed kívül vagy mindezen
Még mindig lidércként maraszt
Hogy cím legyél a saját könyveden
Mellyel aztán semmit sem aratsz
Nézz szembe azzal a ténnyel
Mindenkit kiszolgál a szó
Összesen negyvenhat alaphelyzet van
Az ebből írt mű többszázmillió

CHÁJJÁM – remix

Hiába a költők nagymestere Goethe
S uralkodó vers a Shakespeare szonett
Hogy lelket a mindenséggel mérjed:
Szeresd és olvasd a Chájám verseket,
Hol könny csodul a vén kupából
S a bor a vénában folyik
Kéz nyúl feléd Perzsiából
Finoman megérint Dzsamsid:
Jól sejtem kedvesem, valami szomorít
Mennünk kell egyszer a legszebbet hagyva itt
Jöttünkkel a világ mitsem gazdagodott
S pompája halálunk után sem lesz nagyobb
A mű az élet karavánszerája
Annyi az értelme mennyi a hatása.

DERÍTŐ

Ha lámpád nem ég
Sose félj
Ha dörög az ég
Sincs veszély
Az esős reggel
Szomorú
Fel a fejjel
Nincs ború!
A csend sohasem
Idegen
Az éj - barátod
Kedvesem
Az emberek
Társaid
Csak nyesettek
Szárnyaik
De csak ahhoz
Van közöd
Aki benned él
S örök.

HALOTT KEDVESEMNEK

Szerelmed tűzvészként száguldott felettem,
Kövült árnyadtól pusztíthatatlan lettem.
Szerelmed halál volt, halálod szerelem:
Soha semmi jót nem tettél velem.
Törvények születnek, törvények halnak,
Csapatban szállnak a költöző darvak,
Ablakomba hajlik a fűzfaág...
Legszebb emlékemnek megmaradt a szád.
Nem azért, mert csodásra faragta
Egy michelangelói véső,
Hanem mert örök-örökül hagyta
Megértenem, mit jelent: - Késő! -
Későn találtál meg, későn szerettelek,
Későn engedted meg, hogy elfelejtselek.

SZERELMEM

Lelke akartam lenni, s bolondja lettem
Mert bolondul, mert örültem szerettem.
Nem haltam utána, mint Cleopátra,
Csak eltemettem.
Tönkremegyek, de tagadom józanul,
Élni akarok, mert velem él a múlt.
Látom fakadni az akácot,
S ahogy érte nyúlt.
Nem én, nem én, csak testem erőtlen,
És mégis, mégis minden mindhiába!
Ki látott borostyánt lepkébe zárva?
Frissen szaladok a zúgó esőben...
Út előttem, út a hátam mögött.
Cseppek hullnak, mint sírba a rögök.

A TABÁNBAN

Ment két szürke kicsi csacsi
Nyolc patával az ősrégi
Budán
Csattogott a két kis csacsi
Nyolc patája az éjféli
Budán
Arra sétál két szerelmes
Jó búvóhely a rejtelmes
Tabán
Rájuk nyerít két kis csacsi
Hallott ilyet már valaki
Budán
Tovább üget nyolc kis pata
A fiúnak csókot ad a
Leány.

ÁLDOZAT KELL

Ady-remix

Jöttem a Semmiből ködlovon
Hiába döngetek kaput, falat
Nemzetem szétszórta Trianon
Csak sírni lehet a Kárpátok alatt.

Büszkeségem régen szertefoszlott
Nincs szó, amely szívekig hidal
Át nem íveled a Szakadékot
Új időknek új dalaival.

Nagy siratókat kellene írni
Az elveszett Igazság felett
Míg urainkon úrrá nem lesz
Az egyetemes szeretet.

Enélkül bár születésre nézve
Marad búsmagynak a magyar
De Igazságért életet cserélve
Új szárnyakon mégis száll a dal.

REMÉNYSUGÁRSZENNYEZÉS

Csokonai-remix

A Gonosz, a Gonosz
A szívedben motoz
Ha nincsen remény
A lelked kemény
Köcsög vagy, üres
Belülről rühes
Állat vagy, üzekedsz
Nyílást dugsz; ez a szex
Nem számít ki kivel
Nem számít ki mivel
Élvezkedj, hirdesd meg
Hány percért fizettetsz
Modern Mona Liba
Kitűnő technika
Minden csúcson szuper
Egész teste hiper.

A költő csak mondja
Csak mondja, csak mondja
Ő a bolondgomba
Gondja a pro forma
Az AIDS meg a halál
Tuti nyerőre áll
Minden tündér szajha
Minden férfi számár
Gyere ide prosti
Száz dollárért szopd ki
Viharos lökések
Micsoda tenyészet
Tisztaság? Mi a frász?
Teljesítem mire vágysz
Ezerötszáz márka
Orrba, fülbe, szájba.

Hétezerért Kenguru
Kilencezer a Guru
Négycsillagos figura
Nem kell hozzá iskola
Nem lesz belőle család
Ám meglátod Ankarát
Jachttá válik a hajó
Édes éjen csudijó
És a finom angol úr
Szimbóluma elavul
Drog kell, bőrfej szipuzik
Micimackó utazik
Bangkok bordélyába ér
Megszolgál a baksisért
Műholdszemmel kukk bele
Kukkol a világ fele.

Oda nézz! Nézz oda!
Hová megy a kamera?
Úgy igazi a szadi
Ha nagymamát megöli
És a gyermek? - aranyom
Kiugrik az ablakon
Számára már nincs remény
Ugyan mért kell költemény?
Ó csak Lillát, ó csak Lillát
Csokonai csinált trillát
Ó, csak Lillát - mért kecsegtetsz
Ó, csak Lillát - megneveltetsz
Lilla nincs és te se vagy
Jól jegyezd meg, erre kérlek
Egyértelmű ez az ének
Akkor remélj, majd ha fagy.

KÖLTŐI KÉRDÉS

Bornemisza – remix

Hej, te jó regőstárs, Bornemisza Péter!
Ha élnél – naponta siratóznál kétszer!
Vajon mért bántanak áldott Magyarország?

Élni is siralmas, halni is siralmas,
Gondolkodni sajna' még mindig tilalmas.
Vajon mért bántanak áldott Magyarország?

Egyfelől szorítanak a múlt katonái,
Másfelől szorítanak jövő katonái...
Vajon mért bántanak áldott Magyarország?

Elmúlt két évezred, itt van a harmadik,
Benne Mammon isten élre lopakodik...
Vajon mért bántanak áldott Magyarország?

Nem érdekel senkit hazafiú ének,
Annál inkább kit-kit gazdasági érdek!
Vajon mért bántanak áldott Magyarország?

A jó példa ritka mint a fehér holló –
Sok hibáddal együtt sincs hozzád hasonló!
Tán ezért bántanak áldott Magyarország?

VÁROSRENDEZÉS

Verset írni nagyon gyerekes
Köpött rá a kancsal szemetes
A rímet és ritmust kukába söpörte
Az eszme kilógott ezért bepörölte
A költőt az államügyész megróttá
A főbérője az utcára dobta
Éhes gyomra a trágyára döntötte
A szemetes a kukába söpörte
A város tiszta lett ezoterikus
A törvény simulékonyan dogmatikus
Szemétdombra került a nagy utópia
S halkán zokog minden szemeteseskuka

A NULL-KÖZPONT

Hárommillió koldusból másfélmillió
Kinek tejre se telt
Felhívta a null-központot de
Senki nem felelt.
Béketanácsot is keresgéltek
A kormánysszervekkel sorra
De valamennyinek éppen máshol
Akadt telekgondja.
Másfélmillió koldust küldött el
Kilenc titkárnőcske:
„Nincs szükségünk – csicseregték –
Utcáról jövőkre!
Másfélmillió fej lehajlott
S tovább koplalt búsan
Az első fára felkötötték magukat
Százhuszan.
Zömüket a tél vitte el, hó, jég, szél
Zimankó
A TV hozta elrettenni:
SOK A PADON ALVÓ!
Mindez nem bizonyíték, hogy van, kinek
Nincsen pénze
Százezres és félmillió
Lakásépítésre.
Villasorok árnyékában tömegszálláson
Fuldokolt sok
Akiket cseresznyevirágzaskor
Elfűjt az éh-sokk
Vagy a tébécé, mely már nem
„a nép betegsége”
Nincs tüdőgondozás, de van bőven
„légutak megbetegedése”.
Ez vitte el az utolsót, aki
Hitt a szóban.
S döntött a maszek: „készen vagyunk,
S nem átalakulóban!
Aki mást akar, mint ami most van:
Egalitáriánus!

Az egyenlősdí: dogma, szekta, s főleg
Túlhumánus!”
Ez van? Ez – VAN! És soraimra nem
Tehetek pontot.
Tegnap másfélmillióan hívták
A null-központot,
Kiknek nincs lakásuk, se pénzük lakásra,
És tejre se telt,
De telekelfoglaltság miatt a központ
Nem felelt.
Nincs válasz, tehát ellentmondás sincsen,
Nincsen lumpen,
És nincs lump sem, s ha nincs magyarázat:
Nincs kiút sem.

HULLÓCSILLAG

....Neked
....Veled
....Tőled
....Általad

Csillagfán születtem neked
Száz csillag ragyogott veled
Loptam tőled ezer sugarat
Fényes lehettem volna általad

De hullócsillag a százegyedik
Fénye alig tart Betlehemig
Nyomot csak Földön hagy maga után
Nem emlékeznek rá a feketeégi fán

LÉDA

Tyndareosnak Castort és Polluxot,
Zeusnak szülte Helénát, a szépet
A tündér és isten szerelme után
Egy vad kapitány hajójára lépett,
Ki tört emelve az asszonyra
Tengerre vitte a ritka nőt;
És azóta sem tudja senki,
Hogy szerette vagy megölte őt.

Lehet, hogy mindez másképp történt.
Léda, ki korántsem Psyche volt:
Únta isteni férjeit,
De háborúkat nem koholt
Mint később lánya. Csak rámosolygott
A kapitányra, s az értette őt.
Nem tudom, e komédiában
A férfit csodáljam, vagy a nőt?!

FIGYELMESEN

Ül
Csíkos testén
Nem feszül
Izom
Pihenő tigris
Rettentő képe
Nyom
Bolondít
Taszítva vonz
Füle lebben
Hunyorít
Moccan
Bőre alatt
Roppant inak
Húzódnak
Mint húr
Kötél-huzal
Már lapul
Így szület
A lendület
Nézem
Vagyok statika
Ősbiztos szemlélő
Leső
Tapasztalatok
Rácsa mögött
Szunnyad
A vad erő
Alakul bennem
A törvény
Míg csíkos testén
Borzadok
A pusztító lendületnek
Jó
Hogy gátat szabhatok
S véd az igény

KARÁCSONY, 1978

Csengőt ráz intőn, s fehérén ül az égi számaron
Csak makacs lábán reményzöld a topán
Előre ült, előre néz, előre tart, mert bátor
S testével védi, ki szárnyába markol sután

Vörösen csillog a mennybehullt csillag
Mit testéből tépve szór a másik
Arra figyel, hogy ketten ügetnek
S ha fázik is játszik ... Fázik és játszik

BALLADA A RENDELT IDŐRŐL

Első emlék: láncosbomba.
Bunkerhideg. A föld fagyott.
Angyalhajas karácsonyfa
És hit, hogy vannak angyalok.
Kivették a mandulámat
Leszakadt a Tisza-híd
Bezáratták a zárdákat –
És az évek száma tíz.

Vasat gyűjtök, hulladékot.
Reszketek ócskapiacon.
Kabátom rossz, blúzom vékony
Származásomban hibapont:
Kispolgár értelmiségi,
Nem tudni, hogy merre húz!
Tankok jöttek nagymisézni –
És az évek száma húsz.

Elnyel depresszió-kráter,
Tanítom, hogy ki rabszolga.
Megkérdi a pszichiáter:
Fizetésből mire futja?
Hol a munka, ott az otthon.
Foglalkoztatottság nagy kincs.
Messze tűnt a kék szalonom –
És az évek száma harminc.

Apa nélkül, férfi nélkül
Hová, hová jóbolond?
Hiába írsz. Nemzedékünk
Túlélő, fél és szorong.
A nagykutya rádugatja:
Ez kész. Nem befejezetlen!
Te vetettél – más aratja –
És az évek száma negyven.

Az istenit! Csakazértis.
Az istenért! Ne csináld!
Van megoldás, és azért is
Megtanulja a Gulág:
Hol a humanizmus sántít
Végül összeroppan minden.
Csak a tiszta ész világít –
És az évek száma ötven.

Hol a tiszta ész világít
Joghalál nincs. Ott a fény.
Mit nem adtam volna érte
Életem legelején!
Nem hunyom be szemem, látok!
Ím itt állok vakulatlan.
Búcsúzom, ifjú barátok –
Mert az évek száma hatvan.

FÖLFELÉ FORDÍTOTT TENYÉRREL

Kínlódom, kedves.
Nem romantikusan és bolondul,
Nem kalandvágyón, mint egykor,
Nem hiúságban sebzett dühvel
Nem a gőg alázatába álcázott
Undorral és könnyeivel...
Csak egyszerűen, mondhatni
Könnyedén kínlódom ma már,
Mosolyogva, töprengve olykor,
Lefojtva lobogó lánggal,
Melynek irányát is én, csak én
Tartom kezemben időm végezetéig.
Hittem, hogy a mérce
Nem tőlem származik.
Hibás nem lehetek abban, ahogy látok!

Csak későn, igen későn
Azt tanultam:
Nem én szállok alá a hibákhoz,
Hanem azok röppennek belém,
És úgy erősödnek, mint megfogant gyermek
Védekezéshez nem szokott szívemnek
Nyugtalanul dobogó helyén.
Mint magzat és anyja két szívhangja
Rímbe összedobban
Úgy vert azén egy szívem
Két helyen
S belekoptam.
Jött a kérdés,
S el nem hagyott azóta:
Hol egy lélek?
Fölfelé fordított tenyérrel
Keresek, könyörgök, kérek...

PASZIANSZ

Eljátszottam a magam szerepét
Elég
Volt aki virágot adott
Halott
Utamon mosolyok kísértek
Szépek
És aki porig alázott
Fázott

AZ ELITÁLLAMISÁG MEGÁLLÍTÁSÁRA

Batsányi-remix

Nemzetek, országok, kik új kelepében
Nyögtök globalizmus elit-kötelében
Kiket szipolyoznak gazdag olajsejkek
Kik a háborúban is csak kereskednek
És hóhér-kezükből atomreaktorok
Sugárszennyezése több mint hétszázszoros –
Készen áll a határ! Ha nem ismernének:
Vigyázó szemetek Kínára vessétek!

A HELY SZELLEME

Kölcsey-remix

Kiűzték honából a magyar föld szellemét,
Aki hatni, alkotni, gyarapítani intett.
A bitorló útját mártírok tömege szegélyzi.
Sóhajt a magyar, hívja jó génuszát,
S ím szél kele most mint sír szele kél –
A száműzött visszatér, türelemre szólít:
Megkeserült szívvel ne végy soha új jogot észbe
Gyáva a lélek így, s csak elvont szó az erő!

LUDAS MATYI-remix

Szatíra

Fazekas Mihály Ludas Matyi c. műve nyomán

Előszó

Élt úgy cirka kétszáz éve
Ludas Mátyás, ki „visszapofozta”
A népnúzó Döbrögít háromszor.
Leszármazottai számára sem múlt el
„a vad idő”, s őrizték a „kőrmönfont ostort”,
Az igazságtevés eszközét.
„Virgoncok” voltak az utódok,
Ismerték nemcsak a „szomszéd vármegyét”,
Hanem az egész földkerekséget,
sok-sok Döbrögivel, akik azt hiszik
„akaratuk törvény tetszésük igazság”.
Szaporodott a DÖBRÖGISÉG.
Hihetetlen és elszomorító,
Hogy amit most mesélek
„nem más földön, hanem
A mi hazánkban történt”, ahol
„aki erősebb volt, kényére bitangolt.”

1. bevetés

Volt egy gazda Csereháton,
Zöldablakos kicsi házban élte nehéz napjait.
Visszamenve hetven ösre Ludas Matyi volt az őse
És mind éberén vigyázott törvényekre és adókra
- ingerlődnék minden rosszra -
nem is vitték soha sokra,
s nem vitték el szárazon.
Neje Magdi húgomasszony jókedélyű és heves,
ha kell, röpül a leves,
ha kell dolgozik a földön,
gyümölcsösben permetez
nincs oly alma a világon mint ő termel és elad
- mosolyog a meggy a fákon -
s perget akácmézet is,
szóval Mátyás gazda háza európais.

Ámde ennek a megyének közvetítő vásárlója
- innenonnan félistene - báránybőrös Döbrögi.
Neki is volt családfája, hetven őse tekint rája
- nagy tekintély őrei -
mind hibázott emberségből,
s fürkészték a titkokat, ezen fialt pénzük sok
s lettek agyak elrablói: báránybőrű farkasok.
Döbrögi kerüli Mátyást, szép gyümölcsét, almafáit...
Hadd rohadjon, menjen tönkre vagy vágja ki mindörökre
mint más gazdák, szegények, kik nem perelő legények
- fillérekért adták-vették mibe hátuk belevénhedt -
kivágták az almafákat, export-alma dőlt temérdek.
Matyi azt gondolta: legjobb
megfordítani a játszmát
akkor van sava és bors
ha a kártyát többen játsszák.
Nem vágta ki almafáit,
Gyümölcsét „lábon” eladta.
Értékként szerepelt minden,
legdrágább volt a meggy magja.
Olyan haszna lett Matyinak, hogy Döbrögi belegárgyult,
baloldala kicsit ferde, s dadogva szól ezután

2. bevetés

Az új éra nem látta át ki dolgozik saját zsebre.
Így Döbrögi „kiemelve” üzletkötőből képviselő,
aki most már törvényen át lopott,
bebeszélve, hogy ő a mérce,
Tévedhetetlen. Csalhatatlan.
Nehéz helyzetben az ország? Mi van abban?
Ugye, másutt kergekórosak a marhák,
csirkeinfluenza miatt drágább a farhát,
s mivel Matyi disznót hizlal
Döbrögi Matyira sózva: kemény adót vettet a disznóra.
Állt a két oltár, s amíg Matyi Ábel:
Döbrögi Káin volt már.
Na, de erre Matyinál összedugták fejüket a gazdák,
disznóikat csendben levágták.
Az értékesítőt meg se várták:
mielőtt a törvény lecsapott volna
Ukrajna az egészet felvásárolta.
Ott mesében volt csak disznó,
eddig mást akasztottak a kampókra.
Most már nem maradt, ami adózna.
Széttárták kezüket a gazdák,
s bár disznóikat titkon megsiratták,
szemük égett, ha Döbrögire néztek
- csupa Matyi volt már mind -
és Döbrögi léhűtőkből maffiát szervezve
terrorizálni kezdte a vidéket.
Már nem nevezhető többé jellemnek!
Szégyenévé vált az emberi nemnek.
Az „aranykalással ékes Rónaságon”
agya járt örökös-örök hitványságon.

3. bevetés

Végső harc volt aztán, ami következett.
Ezrek feje felől vitték a fedelet.
Ég a tanyasi ház, égett még a láp is:
Földönfutó lett ki védte igazát is..
Matyi javasolta: szép Cserehát falva
kies Strasbourgba menjen a panaszra,
odamegy mindenki, aki le van marva.
Mátyás elmeséli hogy esett az eset,
igyekszik megadni idegen szíveket:
„Tisztelt Bíróság! Nemzeteknek atyja
Kérjük panaszunkat emberül fogadja.
Elég volt mindenből, ami volt Döbrögi!
Gondunkat, bajunkat tetézi, röhögi.
Ember-e a magyar, ha a sátánt bírja?
Nem lesz már a földön országa, csak sírja.
– S a sírt, hol nemzet süllyed el népek veszik körül
S az ember millióinak szemében gyászkönny ül. –
Pedig az időben: MI VAGYUNK A PÉLDA.
Ha mi sírba hullunk: dől a világ még ma.
Ha minket megcsalhat Döbrögi örökre,
Hetven nagyapánknak nem marad egy ökre.”

4. Bevetés

Összenéz a világképviselők kara.
Matyi így folytatja: „ideér az emberek jaja?
Láttak pacsirtákat dögölve lehullni?
Láttak pisztrángokat szennyvíztől kimúlni?
Döbrögi bandája mindent MEGMÉRGEZŐ.
Ez a sok gazember környezetszennyező.
Ahelyett, hogy utat hasznosat keresne,
arra épít másnak hogy tegyen KERESZTBE.
Van magyarázata az egyszerű ténynek:
Hogy 10 parancs is sok az emberiségnek?
Ha az erkölcs mindünk nagy igaza volna -
Hetven nagyapánk nem Döbrögit hajszolna!
Nem is volna Döbrögi.” - fejezte be Matyi,
bár még sokat tudott volna mondani,
De tudta azt is, nem elég kupálni.
Kell, hogy megmaradjon a civil kurázsizs.
Kell, hogy legyen, ki visszafogja
a hatalmat, melynek van pofája
embermilliókat tenni az utcára,
s úgy labdázni törvényekkel, szóval,
hogy Döbrögit etesse minden földi jóval.
Bár győz az igazság minden népmesében,
bár kirúgták Döbrögit, de szóltak is ekképpen:
„Meglásd Ludas Mátyás: a kereskedelem
Most elcsúszott rajtad, mint egy babszemen.

Menj haza és hirdesd, hogy termelő és vevő
 közé beékelt pénzkereskedő
 ott jár túl eszeden, ahol ő akar!
 Meg kell ezt előznöd, s vigyáznod, magyar.
 Küldd a gyerekedet olyan iskolába,
 ahol nem sikkad el a haszon igazsága.
 Mert hogy ilyen is van, már tudod, remélem?!
 Hogy te kapd meg, nem más, ettől függ a jövő.
 Ne sajnáld Döbrögit, gonosz egy ördög ő.
 Kivettük kezéből a törvény hatalmát.
 Nem égeti többé mások lovát, malmát.
 Szerte a világban jó sok van belőle.
 Most már tudjuk, hogy kell számolni felőle!”
 Kezet fogott Mátyás, aztán siet haza.
 Körüllengte őket a búza illata.
 Lelkük által győzött a GAZDAÖRÖKSÉG
 Azt dúdolta ő is és az új szövetség:
 „Magyar búza minden szeme arannyal felér...
 Legyen áldott minden dolgos jó magyar tenyér!”
 S pontban Péter-Pálkor, aratás kezdetén
 Magdi és a tűzről-pattant asszonyok
 megkondíttatták a harangokat,
 s a gazdanép dalolva dolgozott és gondolkozott.
 Mert nehezebb most Döbrögit legyőzni,
 mint sokszáz évvel ezelőtt.
 Segített ének és fohász,
 no, meg Ludas Mátyás, az aduász.
 Matyi mindig bízott a Gondviselésben,
 De maga is tett a gondok ellen szépen.
 Döbrögi már nem megy falu közelébe,
 Karlovy Vary-ban gyógyul az epéje.
 Kicsi ember lett ő, nincs benne ördögi.
 Márvány függ a kúton: „Köszöni Döbrögi.”